

Vidzemes apgabaltiesa

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Valmierā 2026. gada 8. janvārī

Tiesa šādā sastāvā: tiesnesis referents Jānis Grīnbergs, tiesneši Santa Bernharde un Lauris Šnepsts,
ar tiesas sēdes sekretāri Sintiju Ābolu-Kalniņu,

piedaloties prasītājas /Nosaukums B/ pilnvarotajai pārstāvei /Persona E/, atbildētāja /Persona A/ pārstāvei
zvērīnātai advokātei Dacei Teicei,

atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu /Nosaukums B/ prasībā pret /Persona A/ par parāda piedziņu sakarā ar
/Persona A/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas tiesas 2023. gada 6. novembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] /Nosaukums F/ (pēc reorganizācijas /Nosaukums B/) 2019. gada 3. septembrī cēlusi tiesā prasību, kas
vēlāk precizēta, pret /Persona A/ par parāda piedziņu.

Sākotnējā prasībā lūgts piedzīt pārvaldīšanas un komunālo pakalpojumu maksājumu parādu par periodu no
2018. gada 1. jūlija līdz 2019. gada 30. augustam.

Prasītāja iesniedza prasības grozījumus, kuros norāda, ka saņemtā nauda novirzīta vecāko parādu segšanai.
Atbilstoši iesniegtajiem prasības pieteikuma precizējumiem prasītāja lūdz tiesu piedzīt no atbildētāja par labu
prasītājai:

- parādu par pārvaldīšanas pakalpojumiem 2985,11 EUR par laiku no 2020. gada 1. septembra līdz 2022.
gada 31. augustam;

- parādu par saņemtajiem komunālajiem pakalpojumiem 324,77 EUR;

- parādu par uzkrājumiem remontdarbu fondā 1173,99 EUR.

Prasības pieteikums un tā papildinājumi pamatoti ar šādiem argumentiem.

[1.1] Atbildētājam kopš 2012. gada 12. oktobra nostiprinātas īpašuma tiesības uz /Adrese D/. 2018. gada 15.
maijā dzīvokļu īpašnieki pieņēma lēmumu uzdot prasītājai veikt mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu, par to
noslēgts līgums.

Līgums noteic prasītājai tiesības iekasēt no dzīvokļu īpašniekiem maksu par īpašuma pārvaldīšanu un
apsaimniekošanu, maksu par saņemtajiem komunālajiem pakalpojumiem. Dzīvokļu īpašnieku kopība ir pieņēmusi

lēmumu par pārvaldīšanas maksas apmēru.

Saskaņā ar Dzīvokļa īpašuma likuma 10. un 13. pantu atbildētājam ir pienākums segt pārvaldīšanas izdevumus un norēķināties par saņemtajiem pakalpojumiem. Atbildētāja dzīvoklī nav uzstādīts ūdens skaitītājs, tāpēc maksa par ūdens patēriņu tiek aprēķināta atbilstoši Ministru kabineta noteikumu Nr. 524 "Kārtība, kādā nosaka, aprēķina un uzskaita katra dzīvojamās mājas īpašnieka maksājamo daļu par dzīvojamās mājas uzturēšanai nepieciešamajiem pakalpojumiem" 11. punkta nosacījumiem.

[1.2] Atbildētājs par pārvaldīšanas un saņemtajiem komunālajiem pakalpojumiem norēķinās neregulāri un izveidojies parāds. Atbildētājs laika posmā no 2018. gada 1. jūlija līdz 2022. gada 6. septembrim ir saņēmis 51 prasītājas izrakstīto rēķinu, bet veicis tikai 10 maksājumus šo rēķinu apmaksai, nesedzot parādu.

Prasītāja no atbildētāja saņemtos maksājumus ieskaitījusi vecāko parādu segšanā atbilstoši Civillikuma 1844. pantam.

Par laika posmu no 2020. gada 1. septembra līdz 2022. gada 31. augustam parāds par apsaimniekošanas pakalpojumiem sastāda 2985,11 EUR, par komunālajiem pakalpojumiem 324,77 EUR (par koplietošanas elektrību 82,08 EUR, atkritumu izvešanu 117,07 EUR, ūdeni un kanalizāciju 33,13 EUR, ūdens starpību 33,24 EUR, lietus notekūdeņiem 56,36 EUR), parāds uzkrājumiem remontdarbiem sastāda 1173,99 EUR.

[2] /Persona A/ (turpmāk - atbildētājs) iesniedzis rakstveida paskaidrojumus, norādot, ka prasību neatzīst.

No atbildētāja, sākot ar 2018. gada jūliju, tiek pieprasīta nepamatoti liela maksa par ūdeni. Neskatoties uz atbildētāja lūgumiem, prasītāja nav sniegusi izskaidrojumu par nesamērīgi augstām ūdens patēriņa izmaksām. Rēķinos norādītā pārvaldīšanas maksa un tās apmērs neatbilst apsaimniekošanas līgumam.

[3] Ar Rīgas pilsētas tiesas 2023. gada 6. novembra spriedumu prasība apmierināta daļēji.

Tiesa piedzinusi no atbildētāja par labu prasītājai 3618,79 EUR, kas sastāv no: pārvaldīšanas maksas parāda 2985,11 EUR, kas aprēķināts par laiku no 2020. gada 1. septembra līdz 2022. gada 31. augustam; komunālo pakalpojuma parāda 324,77 EUR, kas aprēķināts par laiku no 2020. gada 1. septembra līdz 2022. gada 31. augustam; valsts nodevas 305,61 EUR un ar lietas izskatīšanu saistītajiem izdevumiem 3,30 EUR. Tiesa noteikusi prasītājai tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt no atbildētāja likumiskos procentus. Izbeigta tiesvedība prasības daļā par parāda piedziņu par neveiktajiem maksājumiem uzkrājumu fondā 1173,99 EUR. Piedzīti no atbildētāja valsts ienākumos ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 5,33 EUR.

Spriedums pamatots ar šādiem argumentiem.

[3.1] Atbildētājam zemesgrāmatā reģistrētas īpašuma tiesības uz /Adrese D/ (275 m² platībā) un 14022/362829 kopīpašuma domājamām daļām no daudzdzīvokļu mājas un zemes. Prasītāja veic minētās daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas /Adrese B/ apsaimniekošanu un pārvaldīšanu. Starp prasītāju kā daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas pārvaldnieku un atbildētāju kā dzīvokļa īpašuma īpašnieku izveidojušās tiesiskās attiecības ļauj prasīt samaksu par pārvaldīšanas un apsaimniekošanas pakalpojumiem, kā arī saņemtajiem komunālajiem pakalpojumiem.

Tiesa citējusi Dzīvokļa īpašuma likuma 10. un 13. pantu, Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 6. panta regulējumu.

[3.2] Prasītāja lūdz piedzīt pārvaldīšanas maksas parādu 2985,11 EUR, kas aprēķināts par laiku no 2020. gada 1. septembra līdz 2022. gada 31. augustam, norādot, ka par šo laika periodu atbildētājs maksājumus veicis neregulāri un nepilnā apmērā. Atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē norādīja, ka minēto prasījumu atzīst daļēji - daļā, kas aprēķināta ņemot vērā atbildētājam piederošā dzīvokļa īpašuma kopējo platību 201 m², jo dzīvokļa terase nav iekļaujama kopējā dzīvokļa platībā.

Atbilstoši pārvaldīšanas līguma 4.1. apakšpunktā noteiktajam pārvaldnieks ir tiesīgs iekasēt no īpašniekiem pārvaldīšanas izdevumus - maksu par mājas pārvaldīšanu, kas noteikta 0,345 EUR par 1 m², neieskaitot pievienotās

vērtības nodokli, un 10 EUR par katru autostāvvietu. No prasītājas sagatavotajiem rēķiniem izriet, ka prasītāja pārvaldīšanas maksu ir aprēķinājusi par atbildētājam piederošā dzīvokļa īpašumu platību 275 m².

Atbilstoši Dzīvokļa īpašuma likuma 2. , 8. pantos noteiktajam dzīvokļa īpašums kā lietu kopība sastāv no atsevišķā īpašuma un attiecīgas kopīpašuma domājamās daļas, dzīvokļa īpašums ir nodibināts līdz ar tā ierakstīšanu zemesgrāmatā. Ar 2012. gada 24. augustu zemesgrāmatā grozīts ieraksts, mainot dzīvokļa īpašuma platību no 140,22 m² uz 275 m², pamatojoties uz būvvaldē apstiprināto aktu par rekonstruētā objekta pieņemšanu ekspluatācijā.

Līdz ar to tiesa atzinusi, ka prasītāja, aprēķinot pārvaldīšanas maksas apmēru, pamatoti ir ņēmusi vērā spēkā esošo zemesgrāmatā nostiprināto atbildētājam piederošā dzīvokļa īpašuma platību.

Atbildētāja pārstāvja tiesas sēdē paustais arguments, ka dzīvokļa īpašuma sastāvā ietilpst arī terase, kuru atbildētājs izmanto ļoti reti, nav atzīstama par pamatu, lai uzskatītu, ka pārvaldīšanas maksa būtu aprēķināma, ņemot vērā mazāku atbildētājam piederošā nekustamā īpašuma platību nekā tā ir nostiprināta zemesgrāmatā, kuru ierakstiem ir publiska ticamība.

Saskaņā ar Civillikuma 1838. pantu tas, ka samaksa izdarīta, jāpierāda tam, kas to apgalvo. Tā kā atbildētājs nav iesniedzis tiesas rīcībā pierādījumus, ka būtu pilnībā veicis samaksu par prasītājas veiktajām pārvaldīšanas darbībām, tiesa atzinusi, ka prasība par pārvaldīšanas pakalpojuma parāda 2985,11 EUR piedziņu ir pamatota.

[3.3] Prasītāja lūdz piedzīt no atbildētāja parādu par saņemtajiem komunālajiem pakalpojumiem 324,77 EUR, kas aprēķināts par laiku no 2020. gada 1. septembra līdz 2022. gada 31. augustam. Par šo laika periodu atbildētājs maksājumus ir veicis neregulāri un nepilnā apmērā, līdz ar to atbildētājam izveidojušās parādsaistības.

Atbildētājs nav noliedzis faktu, ka prasītājas izrakstīto rēķinu apmaksu veicis daļēji. Atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē norādīja, ka atbildētājs minēto prasību par parāda par komunālajiem pakalpojumiem piedziņu atzīst daļēji, proti, atzīst prasību daļā par parāda piedziņu par elektrību koplietošanas telpās, par atkritumu izvešanu, par ūdens un kanalizācijas pakalpojumiem un par ūdens patēriņa starpību.

Tā kā atbildētājs prasību daļā par ūdens patēriņa starpību atzīst, secināms, ka starp pusēm nav strīda par minēto pozīciju.

Vienlaikus atbildētāja pārstāvis norādīja, ka atbildētājs neatzīst prasījumu par lietūs notekūdeņu novadīšanas maksas parādu 56,36 EUR, līdz ar to starp pusēm pastāv strīds tikai par konkrēto pakalpojumu pozīciju.

Kārtību, kādā tiek noteikta, aprēķināta un uzskaitīta katra dzīvojamās mājas īpašnieka maksājamā daļa par dzīvojamās mājas uzturēšanai nepieciešamajiem pakalpojumiem nosaka Ministru kabineta 2015. gada 15. septembra noteikumi Nr. 524 “Kārtība, kādā nosaka, aprēķina un uzskaita katra dzīvojamās mājas īpašnieka maksājamo daļu par dzīvojamās mājas uzturēšanai nepieciešamajiem pakalpojumiem”. Saskaņā ar šo noteikumu 15. punktu maksājamo daļu par lietūs ūdens kanalizāciju var noteikt: 1) atbilstoši dzīvokļu, nedzīvojamo telpu un mākslinieka darbnīcu skaitam; 2) atbilstoši dzīvojamās mājas īpašniekam piederošās domājamās daļas apmēram.

Prasītājas izrakstītie rēķini apstiprina, ka atbildētāja maksājamā daļa par lietūs ūdens kanalizāciju tikusi aprēķināta atbilstoši dzīvojamā mājā esošo dzīvokļu skaitam, kas atbilst Ministru kabineta noteikumu Nr. 524 15. punktā noteiktajai kārtībai. Prasītājas pārstāve tiesas sēdē paskaidroja, ka minētā summa tikusi aprēķināta atbilstoši /Nosaukums C/ saņemtajam kopējam rēķinam par lietūs notekūdeņu novadīšanu, sadalot konkrēto pozīciju uz dzīvokļu skaitu dzīvojamā mājā /Adrese B/.

Atbildētājs nav iesniedzis pierādījumus un nav izteicis argumentētus iebildumus pret minēto rēķinos iekļauto pozīciju, tādēļ tiesa atzinusi, ka prasītāja izrakstītajos rēķinos pamatoti iekļāvusi komunālo pakalpojumu pozīciju - lietūs notekūdeņu novadīšanu. Nav pamata uzskatīt, ka rēķinos iekļautā summa par lietūs notekūdeņu novadīšanu neatbilstu faktiskajam patēriņam.

Tādējādi tiesa secinājusi, ka prasītājas prasība daļā par komunālo pakalpojumu maksājumu parāda piedziņu 324,77 EUR ir pamatota un apmierināma.

[3.4] Prasītāja lūdz piedzīt no atbildētāja parādu par neveiktajiem maksājumiem remontdarbu uzkrājumu fondā 1173,99 EUR.

Atbilstoši Dzīvokļa īpašuma likuma 13. panta 2.¹ daļā noteiktajam dzīvokļa īpašniekam atbilstoši viņa dzīvokļa īpašumā ietilpstošās kopīpašuma domājamās daļas apmēram ir pienākums veikt uz dzīvokļu īpašnieku kopības lēmuma pamata noteiktos naudas maksājumus uzkrājumu fondā šā panta pirmajā un otrajā daļā paredzēto dzīvojamās mājas pārvaldīšanas darbību veikšanai.

Dzīvokļu īpašnieku veiktās iemaksas uzkrājumu fondā ir dzīvokļu īpašnieku kopības mantā ietilpstoši finanšu līdzekļi, kuru veikšanas, izmantošanas kārtību nosaka dzīvokļu īpašnieku kopība atbilstoši Dzīvokļa īpašuma likuma 13. panta 2.² daļā un 15.² panta pirmās daļas 2. punktā noteiktajam.

Vēršot pret parādnieku prasījumu par uzkrājuma veidošanu kopības labā prasītāja atvieto dzīvokļu īpašnieku kopību. Tiesiskās attiecības pastāv starp dzīvokļu īpašnieku kopību, no vienas puses, un dzīvokļu īpašnieku, no otras puses, bet pārvaldnieks šeit rīkojas tikai kopības pilnvarnieka statusā. [...] Procesuāli tiesiski tas nozīmē, ka attiecībā uz konkrēto prasījumu (par uzkrājumu veidošanai maksājamo līdzekļu piedziņu) prasītāja ir dzīvokļu īpašnieku kopība, bet pārvaldnieks - tās pārstāvis (sk. *Senāta 2019. gada 12. decembra spriedumu lietā Nr. SKC-109/2019*).

Civilprocesa likuma 223. panta 2. punkts noteic, ka tiesa izbeidz tiesvedību lietā, ja prasību cēlusi persona, kurai nav prasības tiesības.

Ņemot vērā citētās likuma normas un Senāta atziņu, tiesa nolēmusi tiesvedību šajā prasības daļā izbeigt, jo prasītājai kā daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas pārvaldniecei nav prasījuma tiesību celt prasību tiesā par atbildētāja neveiktajiem maksājumiem dzīvokļu īpašnieku uzkrājumu fondā.

[4] Atbildētājs par spriedumu iesniedzis apelācijas sūdzību, lūdzot noraidīt prasību tās apmierinātajā daļā.

Apelācijas sūdzība pamatota ar šādiem argumentiem.

[4.1] Sprieduma nepareizība izpaužas nepareizā materiālo un procesuālo tiesību normu piemērošanā, nepareizā pierādīšanas priekšmeta noteikšanā, kā rezultātā sniegts nepareizs lietas faktisko un juridisko apstākļu novērtējums un taisīts nepareizs spriedums.

Lietā ir strīds par to, vai prasītājai bija tiesības novirzīt prasībā norādītajā laikā, proti - no 2020. gada 1. septembra līdz 2022. gada 31. augustam, no atbildētāja saņemtos maksājumus komunālo pakalpojumu maksas parāda segšanai. Atbildētājs ir iebildis par ūdens patēriņu un secīgi prasītājas izrakstītajiem rēķiniem par ūdeni laikā no 2018. gada vidus līdz 2019. gadam, tāpēc parāds ir nevis par prasības pieteikumā norādīto laiku, bet gan iepriekšējo periodu. Atbildētājs šādus iebildumus ir uzturējis visā tiesvedības laikā, bet pirmās instances tiesa to nav ņēmusi vērā.

Atbildētāja dzīvoklī no 2012. gada līdz 2019. gadam nebija uzstādīts ūdens patēriņa skaitītājs, bet tas nenozīmē, ka prasītājai nav pienākums pamatot piemērotās maksas par ūdens patēriņu aprēķina pareizību. Prasītāja nav pierādījusi savu izrakstīto rēķinu pamatotību. Uzskata, ka strīds risināms šajā tiesvedībā, jo prasītāja piedzen no atbildētāja nevis pārvaldīšanas maksas parādu 2985,11 EUR un komunālo pakalpojumu maksas parādu 324,77 EUR, bet gan parādu par ūdens patēriņu 2018. gadā un 2019. gadā, kam papildus aprēķinātas soda sankcijas, kuru apmērs un aprēķina kārtība nav saprotama.

Prasītāja nav iesniegusi prasības pieteikumā norādītās kopējās parāda summas atšifrējumu. Prasītāja nav norādījusi, par kādu periodu un par kādām pozīcijām veidojies parāds, tostarp, cik pamatoti vai nepamatoti aprēķinātas soda sankcijas.

Apstāklim, ka atbildētājs maksājumus veicis par strīdus periodu un nepiekrīt saņemto maksājumu attiecināšanai par laiku no 2020. gada 1. septembra līdz 2022. gada 31. augustam, pirmās instances tiesa nav pievērsusi uzmanību, neskatoties uz atbildētāja paskaidrojumos izteiktajiem iebildumiem.

[4.2] Tiesa nav piemērojusi materiālo tiesību normas, kas izslēdz prasījumu apmierināšanu:

1) Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 14. panta otro daļu, jo prasītāja nav informējusi atbildētāju par rēķinos ietvertās maksas aprēķinu, metodiku. Rakstveida pierādījumi lietā apliecina, ka prasītāja neatbild uz atbildētāja e-pastiem pēc būtības. Lietā iesniegtie prasītājas rēķini nesniedz atbildes par to, kāpēc atbildētājam izveidojies parāds strīdus periodā, ja pašas prasītājas norādītājā laikā no 2020. gada 1. septembra līdz 2022. gada 31. augustam rēķini tikuši apmaksāti;

2) Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 17.⁴ panta pirmo daļu, jo prasītāja, pietādot rēķinus par ūdeni 2018. gadā un 2019. gadā, nav izpildījusi minēto pienākumu, turklāt, nav iesniegusi dokumentus, kas pamatotu tās aprēķinus. Arī tiesvedības gaitā prasītāja konsekvēnti nav sniegusi aprēķinus par šo strīdus pozīciju;

3) Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 17.⁶ panta pirmo daļu, jo lietā nav konstatēts, par ko tieši prasītāja strīdus periodā ir aprēķinājusi parādu, cik no šīs summas veido pamatparāds, cik piemērotās soda sankcijas;

4) Ministru kabineta noteikumu Nr. 524 “Kārtība, kādā nosaka, aprēķina un uzskaita katra dzīvojamās mājas īpašnieka maksājamo daļu par dzīvojamās mājas uzturēšanai nepieciešamajiem pakalpojumiem” 14. punktu, jo prasītāja, neskatoties uz atbildētāja iebildumiem par ūdens patēriņu kopš 2018. gada augusta nav ilgstoši risinājusi jautājumu par ūdens patēriņa zudumiem. Minētais normatīvais akts paredz dažādus ūdens patēriņa aprēķina un secīgi maksājumu apmēra noteikšanas variantus. Pirmās instances tiesa nav apmierinājusi atbildētāja lūgumus par pierādījumu izprasīšanu, lai noskaidrotu, vai parāds par ūdeni aprēķināts pamatoti.

[4.3] Atbildētājs nepiekrīt, ka pārvaldīšanas maksa tiek aprēķināta, ņemot vērā zemesgrāmatā nostiprināto dzīvokļa īpašuma platību 275 m², jo dzīvokļa platība ir tikai 201 m² un dzīvokļa īpašuma sastāvā ietilpst arī terase, tāpēc pārvaldīšanas maksa būtu aprēķināma, ņemot vērā dzīvokļa platību. Lietā nav pierādījumu, ka prasītāja veiktu kādas pārvaldīšanas un apsaimniekošanas darbības attiecībā uz terasi.

[4.4] Atbildētājs neatzīst parādu par lietūs notekūdeņu novadīšanu 56,36 EUR.

Ministru kabineta noteikumu Nr. 524 15. punkts paredz, ka maksājamo daļu par lietūs ūdens kanalizāciju var noteikt divos veidos. Spriedumā pirmās instances tiesa nekritiski pievienojas prasītājas norādītajam, ka prasītājas izrakstītie rēķini apstiprina, ka atbildētāja maksājamā daļa par lietās ūdens kanalizāciju tikusi aprēķināta atbilstoši dzīvojamā mājā esošo dzīvokļu skaitam. Arī par šo maksājumu pozīciju Ministru kabineta noteikumi Nr. 524 paredz atšķirīgas aprēķina metodes.

Lietā nav iesniegti pierādījumi par to, ka aprēķins patiesi veikts saskaņā ar Ministru kabineta noteikumu Nr. 524 1. punktu (nevis 2. punktu), kā arī nav iesniegti pierādījumi par dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumu šādi aprēķina metodikai. Tāpat prasītāja nav iesniegusi pierādījumus, ka minētā summa tikusi aprēķināta atbilstoši /Nosaukums C/ saņemtajam kopējam rēķinam par lietūs notekūdeņu novadīšanu.

Ievērojot iepriekš minēto, prasījums par lietūs notekūdeņu novadīšanas maksas parādu ir nepierādīts.

[4.5] Tiesa, taisot spriedumu, pieļāvusi procesuālo tiesību normu pārkāpumus.

Tiesa lietās izskatīšanas gaitā, vērtējot tikai prasītājas norādītos apstākļus, bet neņemot vērā atbildētāja iebildumos norādītos apstākļus, turklāt aicinot puses tos risināt citā tiesvedībā, ir nepareizi noteikusi pierādīšanas priekšmetu lietā. Tiesas pienākums bija noskaidrot, vai prasītājas izrakstītie rēķini un atbildētāja veiktie maksājumi strīdus periodā veido parādu prasības pieteikumā norādītajā apmērā. Tiesa ir apmierinājusi prasību, neskatoties uz to, ka prasītāja nav pierādījusi savas tiesības atbildētāja veiktos maksājumus novirzīt 2018. gadā un 2019. gadā it kā izveidojušos komunālo pakalpojumu maksas parāda segšanai.

Tiesa ir noraidījusi atbildētāja lūgumu par pierādījumu izprasīšanu, pieņemto lēmumu motivējot ar apstākli, ka strīds ir tikai par trim pozīcijām, ko neatzīst atbildētājs un, ka tiesa pieprasa pierādījumus tikai tad, ja puses tos objektīvu iemeslu dēļ nevar iegūt.

Prasītājas pārstāve norāda, ka maksa par ūdeni aprēķināta saskaņā ar Ministru kabineta noteikumiem Nr. 524 un sniedza pretrunīgu skaidrojumu, ka atbildētājs ir vienīgais dzīvokļa īpašnieks, kuram nebija uzstādīts ūdens skaitītājs. Atbildētāja iebildumu, ka viņš nebija vienīgais dzīvokļa īpašnieks bez ūdens skaitītāja, prasītāja nav atspēkojusi.

Spriedumā izdarīti nepareizi secinājumi par to, ka atbildētāja pārstāvis daļēji atzīst prasību (daļā par parāda piedziņu par elektrību koplietošanas telpās, parādu par atkritumu izvešanu, parādu par ūdens un kanalizācijas pakalpojumiem un parādu par ūdens patēriņa starpību). Atbildētāja pārstāvis visā tiesvedības gaitā ir konsekventi izteicis iebildumus arī par ūdens patēriņa starpības aprēķinu, izteicis viedokli, ka nav iespējams pabeigt lietas izskatīšanu pēc būtības, pirms nav noskaidroti visi apstākļi, kam ir nozīme civillietas izspriešanā.

[5] Skatot lietu apelācijas kārtībā, ar Vidzemes apgabaltiesas 2024. gada 4. jūnija lēmumu nolemts iesniegt pieteikumu Latvijas Republikas Satversmes tiesai par Ministru kabineta 2015. gada 15. septembra noteikumu Nr. 524 "Kārtība, kādā nosaka, aprēķina un uzskaita katra dzīvojamās mājas īpašnieka maksājamo daļu par dzīvojamās mājas uzturēšanai nepieciešamajiem pakalpojumiem" 11.2. apakšpunkta (redakcijā, kas bija spēkā no 2015. gada 30. septembra līdz 2021. gada 2. septembrim) atzīšanu par neatbilstošu Latvijas Republikas Satversmes 105. pantam un attiecībā uz tām personām, kuru lietas atrodas iztiesāšanā, par spēkā neesošu no 2015. gada 30. septembra.

Apelācijas instances tiesa konstatējusi, ka izskatāmajā lietā parāda summā iekļauti maksājumi par ūdens patēriņa starpību par 2018. gada augustu līdz 2019. gada oktobrim, kas aprēķināti pamatojoties uz Ministru kabineta 2015. gada 15. septembra noteikumu Nr. 524 11.2. apakšpunktu, jo atbildētājam piederošajā dzīvokļa īpašumā nav uzstādīts ūdens patēriņa skaitītājs. Atbilstoši minēto noteikumu 11.2. apakšpunktam šo noteikumu 9. punktā minēto ūdens patēriņa starpības sadales kārtību nepiemēro, bet ūdens patēriņa starpību sadala atbilstoši dzīvokļu, nedzīvojamo telpu un mākslinieka darbnīcu skaitam starp dzīvojamās mājas īpašniekiem, kuru dzīvokļos, nedzīvojamās telpās vai mākslinieka darbnīcās ūdens patēriņa skaitītāji nav uzstādīti.

[5.1] Ar Latvijas Republikas Satversmes tiesa 2025. gada 12. jūnija spriedumu lietā Nr. 2024-17-03 visa starpā nospriests atzīt Ministru kabineta 2015. gada 15. septembra noteikumu Nr. 524 "Kārtība, kādā nosaka, aprēķina un uzskaita katra dzīvojamās mājas īpašnieka maksājamo daļu par dzīvojamās mājas uzturēšanai nepieciešamajiem pakalpojumiem" 11.2. apakšpunktu (redakcijā, kas bija spēkā no 2015. gada 30. septembra līdz 2021. gada 2. septembrim) par neatbilstošu Latvijas Republikas Satversmes 105. panta pirmajiem trim teikumiem un spēkā neesošu no pamattiesību aizskāruma rašanās brīža attiecībā uz atbildētāju civillietā Nr. C30733819 un citām personām civillietās, kurās tiesvedība vēl nav noslēgusies.

[5.2] Atsākot lietas izskatīšanu, apelācijas instances tiesa 2025. gada 9. septembrī rakstveidā informēja prasītāju, ka Senāts 2025. gada 12. martā ir pieņēmis spriedumu lietā Nr. SKC-24/2025, kurā ir izklāstīta metodoloģija ūdens patēriņa aprēķinam un dzīvokļa īpašnieka atbildības apjomam gadījumā, ja netiek nodoti ūdens skaitītāju rādījumi, pēc tam, kad ar Latvijas Republikas Satversmes tiesas 2024. gada 12. decembra spriedumu lietā Nr. 2023-46-03 attiecīgais Ministru kabineta noteikumu regulējums ir atzīts par neatbilstošu Satversmes 105. panta pirmajiem trim teikumiem un par spēkā neesošu no pamattiesību aizskāruma rašanās brīža.

Civilprocesa likuma 5. panta sestā daļa noteic tiesas pienākumu, piemērojot tiesību normas, ņemt vērā judikatūru. Savukārt likuma 93. panta ceturrtā daļa noteic tiesas pienākumu paziņot pusēm par pierādījumu neesību par kādu no faktiem, uz kuriem pamatoti puses prasījumi.

Ņemot vērā minēto, tiesa izskaidroja, ka gadījumā, ja prasība tiek uzturēta daļā par ūdens patēriņu un ūdens patēriņa starpības piedziņu, prasītājai tiesā iesniedzami dati un aprēķins par atbildētāja patērēto ūdens daudzumu atbilstoši minētajā judikatūrā norādītajai metodoloģijai.

[5.3] 2025. gada 22. septembrī prasītāja iesniedza prasības precizējumus, samazinot prasījuma apmēru un norādot, ka prasītāja koriģē parāda aprēķinu, kurā ūdens starpības aprēķinā ņem vērā Rīgas pilsētā noteikto normu 6,08 m³ uz cilvēku mēnesī.

Savukārt 2025. gada 11. novembra rakstveida paskaidrojumos prasītāja norāda, ka apelācijas sūdzība nav pamatota un noraidāma. No pirmās instances tiesas sprieduma redzams, ka prasības periods ir no 2020. gada 1.

septembra līdz 2022. gada 31. augustam. Nav pieļaujams, ka apelācijas sūdzībā tiek norādīts uz prasības periodu, kas izriet ārpus prasības perioda. Tāpat no sprieduma izriet, ka starp pusēm nav strīda par ūdens patēriņa starpības aprēķinu, pretēji tam, kā norādīts apelācijas sūdzībā. Atbildētājs pirmās instances tiesā atzina šo parādu. Sākotnēji prasība tika celta par periodu no 2018. gada 1. jūlija līdz 2019. gada 30. augustam. Tā kā atbildētājs veica daļēju parāda samaksu, tad no iemaksātās summas tika dzēsti vecākie parādi. Prasītāja grozīja prasību, attiecīgi mainot prasības periodu no 2020. gada 1. septembra līdz 2022. gada 31. augustam.

Ņemot vērā iepriekšminēto, prasītāja uzskata, ka tai nav juridiska pamata veikt pārrēķinu, ņemot vērā Satversmes tiesas 2024. gada 12. decembra spriedumu un Senāta 2025. gada 12. marta spriedumu, jo izskatāmajā lietā pirmās instances tiesā strīds par aprēķināto ūdens starpību 2019. gadā nepastāvēja. Atbildētājs labprātīgi ir veicis šīs summas samaksu, kas pierādās ar tiesā iesniegto parāda aprēķinu.

Prasītāja atsauc tiesai iesniegtos 2025. gada 22. septembra prasības precizējumus.

[6] Tiesas sēdē atbildētāja pārstāve apelācijas sūdzību uzturēja spēkā, pamatojoties uz tajā norādītajiem argumentiem un apsvērumiem, un prasību neatzina. Paskaidroja, ka atbildētāja pozīcija pirmās instances tiesā vērtējama kopsakarā ar lietā sniegtajiem atbildētāja paskaidrojumiem. Nepiekrīt viedoklim, ka Satversmes tiesas spriedums uz izskatāmo lietu nebūtu attiecināms. Pati prasītāja atsaukusies uz Ministru kabineta noteikumiem Nr. 524. Prasītāja nav pietiekami pamatojusi parāda aprēķina veidošanos. Atbildētājs neatzīst parāda aprēķina sākumā iekļauto iepriekšējo parādu, kas varētu būt izveidojies pirms 2018. gada 1. jūlija.

[7] Prasītājas pārstāve tiesas sēdē apelācijas sūdzību neatzina un prasību uzturēja spēkā. Paskaidroja, ka iebildumi bija iesniedzami pirmās instances tiesā. Norādīja, ka atbildētāja veiktie maksājumi novirzīti parāda segšanai, turklāt maksājumu uzdevumos nav norādīts, par kādiem konkrētiem maksājumiem samaksa tiek veikta, kā arī nav izteikta parāda par ūdens patēriņa starpības aprēķinu neatzīšana. Par maksājumu aprēķināšanu, ņemot vērā kopējo platību, tostarp terasi, lēmumu ir pieņēmusi dzīvokļu īpašnieku kopība. Aprēķina sākumā iekļautais iepriekšējais parāds ir balstīts uz grāmatvedības datiem. No parāda aprēķina ir izslēgti likumiskie procenti un to piedziņa prasībā netiek lūgta. Aprēķinā ietverti arī ūdens patēriņa starpības maksājumi par trim mēnešiem 2021.–2022. gadā, kas noteikti ņemot vērā starpību starp uzskaitīto un faktiski patērēto ūdens daudzumu, un šī starpība ir sadalīta starp visiem dzīvokļu īpašniekiem.

Motīvu daļa

[8] Tiesa, uzklaušījusi lietas dalībnieku paskaidrojumus, iepazinusies ar lietas materiāliem un izvērtējusi lietā esošos pierādījumus, uzskata, ka apelācijas sūdzība ir daļēji pamatota un prasība apelācijas instances tiesā izskatāmajā apjomā ir apmierināma daļēji.

[9] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426. panta pirmo daļu un 430. panta trešo daļu apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā, atkārtoti nepārbaudot tos faktus un apstākļus, kas nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Lietas izskatīšanas robežas apelācijas instancē nosaka prasības pieteikums, pirmās instances tiesas spriedums un apelācijas sūdzība. (sk. *Civilprocesa likuma komentāri. I daļa (1.-28. nodaļa) un II daļa (29.-60.1 nodaļa). Otrais papildinātais izdevums. Sagatavojis autoru kolektīvs prof. K. Torgāna un A. Laviņa zinātniskajā redakcijā. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2021, 980.-981. lpp.*).

[9.1] Prasītāja cēlusi tiesā prasību par pārvaldīšanas pakalpojuma, komunālo maksājumu un iemaksu remontdarbu fondā parāda piedziņu. Ar pirmās instances tiesas spriedumu apmierināti prasījumi par pārvaldīšanas pakalpojuma un komunālo maksājumu parāda piedziņu, izbeigta tiesvedība prasības daļā par parāda piedziņu par neveiktajiem maksājumiem uzkrājumu fondā. No apelācijas sūdzības izriet, ka atbildētājs apelācijas instances tiesā ir pārsūdzējis spriedumu daļā, ar kuru prasība tika apmierināta.

Līdz ar to saskaņā ar Civilprocesa likuma 203. panta otro daļu pirmās instances tiesas spriedums nepārsūdzētajā daļā par tiesvedības izbeigšanu par maksājumiem uzkrājumu fondā ir stājies likumīgā spēkā.

[9.2] Apelācijas instances tiesa pēc būtības skata prasību par maksājumiem par pārvaldīšanas darbībām daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā (pārvaldīšanas izdevumiem) un par maksājumiem par mājas uzturēšanai nepieciešamajiem pakalpojumiem (komunāliem pakalpojumiem) tādā apjomā kā prasītāja tos uzturēja apelācijas instances tiesas procesā.

[10] Ar pirmās instances tiesas spriedumu ir konstatēti tālāk norādītie faktiskie apstākļi, ko apstiprina lietā iesniegtie pierādījumi un ko neapstrīd lietas dalībnieki.

Atbildētājs ir /Adrese D/ īpašnieks. Īpašuma tiesības 2012. gada 12. oktobrī nostiprinātas zemesgrāmatā. Pamatojoties uz šīs daudzdzīvokļu mājas dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumu un 2018. gada 28. jūnijā noslēgto pārvaldīšanas līgumu, prasītājai nodotas mājas apsaimniekošanas un pārvaldīšanas tiesības. Prasītājai kā pārvaldniekam ir deleģētas tiesības iekasēt no dzīvokļu īpašniekiem maksu par pārvaldīšanas izdevumiem un saņemtajiem komunālajiem pakalpojumiem. Lietā nav pierādījumu, ka atbildētājs būtu noslēdzis ar prasītāju individuālu apsaimniekošanas līgumu.

[10.1] Lietā nepastāv strīds, ka atbildētājs nav samaksājis pilnībā un nolīgtā termiņā prasītājas izrakstītos rēķinus. Pastāv strīds par pārvaldīšanas izdevumu un komunālo pakalpojumu maksājumu apmēru, un tieši, cik pamatoti ir prasītājas izrakstītie rēķini, vai tajos ietvertie aprēķini atbilst tiesību normām un faktiski saņemtajiem pakalpojumiem kā arī vai šī aprēķina pozīcijas ir pienācīgi pierādītas.

[10.2] Atbildētājs apelācijas sūdzībā faktiski apstrīd šādas rēķinu pozīcijas un parāda aprēķina metodoloģiju:

1) prasītāja, laikā, kad atbildētājam nebija uzstādīts ūdens skaitītājs, nepamatoti aprēķinājusi maksu par ūdens patēriņu;

2) prasītājai nebija tiesību novirzīt saņemtos maksājumus nepamatotu rēķinu parāda segšanai;

3) pārvaldīšanas maksa aprēķināta par nepareizu dzīvokļa īpašuma platību;

4) prasītāja nav pierādījusi rēķinos iekļautās maksas par lietus notekūdeņu novadīšanu pamatotību.

[11] Pirms vērtēt pēc būtības pušu strīdu par aprēķinu pamatotību, apelācijas instances tiesa vispirms izlemj jautājumu par lietas izskatīšanas robežām saistībā ar prasītājas iebildumu, ka atbildētājs pirmās instances tiesā prasību ir daļēji atzinis un pārsūdz apelācijas kārtībā spriedumu par prasījumiem, kurus pirmās instances tiesā nav apstrīdējis un atzinis.

[11.1] Atbildētājs 2019. gada 19. oktobra un 2020. gada 3. februāra rakstveida paskaidrojumos konsekventi ir norādījis, ka prasību neatzīst, sniedzot analogiskus iebildumus apelācijas sūdzībā un iebilstot pret nepamatoti lielo ūdens patēriņa rēķinu un pārvaldīšanas izdevumu aprēķinu par nepareizu dzīvokļa platību.

Tiesas sēdē pirmās instances tiesā 2022. gada 20. septembrī atbildētāja pārstāvis prasību neatzina pilnībā, iebilstot, ka atbildētāja veiktie maksājumi nepamatoti novirzīti atbildētāja neatzītu rēķina pozīciju segšanai. 2023. gada 25. maija tiesas sēdē atbildētāja pārstāvis attieksmi pret prasību nemainīja, lūdza pieprasīt pierādījumus, kas apliecinātu atbildētāja argumentus. Savukārt 2025. gada 6. oktobra tiesas sēdē atbildētāja pārstāvis norādīja, ka atbildētājs atzīst prasību daļā par koplietošanas elektrību 82,08 EUR, atkritumu izvešanu 117,07 EUR, ūdeni un kanalizāciju 33,13 EUR un ūdens starpību 33,24 EUR par periodu no 2020. gada 1. septembra līdz 2022. gada 31. augustam, bet pārējā daļā prasību neatzīst vai atzīst tikai daļēji. Vienlaicīgi atbildētāja pārstāvis konsekventi uzturēja spēkā iebildumus, ka neatzīst ūdens patēriņa aprēķinu par 2018. un 2019. gadu un, veicot maksājumus, viņš nav gribējis apmaksāt 2018. un 2019. gada rēķinus. Tiesnese tiesas sēdē norādīja, ka prasība ir par citu strīdus periodu un šos iebildumus neņems vērā (*tiesas sēdes audioieraksts no 14:44 līdz 31:04*).

[11.2] Analizējot šo atbildētāja attieksmi pret prasību, nav iespējams secināt, ka atbildētājs pirmās instances tiesā būtu atzinis un piekritis aprēķinam par ūdens patēriņa starpību 2018. un 2019. gadā, vai atzinis, ka tekošie maksājumi novirzīti šī parāda dzēšanai.

Apelācijas instances tiesa uzskata, kamēr spriedums nav stājies likumīgā spēkā, atbildētājam jebkurā gadījumā saglabājas tiesības mainīt savu attieksmi pret prasību un iebilst pret tās pamatotību, ko tas ir realizējis apelācijas sūdzībā. Atbildētāja pārstāvja attieksme pret prasījumā iekļautajām pozīcijām konkrētos apstākļos, kad prasība netika pilnībā atzīta un pastāvēja nepārprotami iebildumi par parāda aprēķina pamatotību, nerada procesuālus šķēršļus apelācijas kārtībā šos iebildumus izvērtēt un lietu skatīt pēc būtības.

[12] Apelācijas instance tiesa piekrīt atbildētāja pozīcijai, ka mājas pārvaldnieka prasībā pret dzīvokļa īpašnieku apstākļos, kad atbildētājs apstrīd izsniegtajos rēķinos iekļautās maksājumu pozīcijas, prasītājam ir pienākums pierādīt parāda aprēķina pamatotību.

Civilprocesa likuma 93. panta pirmā daļa noteic, ka katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība. Šī panta otrā daļa nosaka pušu pienākumu rūpēties par pierādījumu iesniegšanu. Judikatūrā norādīts, ka pierādīšanas pienākums vispirms gulstas uz prasītāju, kurš griežas tiesā ar lūgumu aizsargāt aizskartās tiesības. Līdz brīdim, kamēr prasītājs nav pierādījis prasību (savu prasījumu pamatotību), atbildētājam nekas nav jāpierāda, viņš var prasību noliegt bez jebkādiem pierādījumiem. Pierādīšanas pienākums atbildētājam rodas ar to brīdi, kad prasītājs ir pierādījis savu prasību (sk. *Senāta 2016. gada 21. jūnija spriedumu lietā Nr. SKC-163/2016*).

Lietā par apsaimniekošanas un komunālo pakalpojumu maksas piedziņu, prasītājs nevar pamatot prasību vienīgi ar izrakstītajiem rēķiniem. Strīdus gadījumā prasītājam ir pienākums pamatot rēķina pozīcijas un pierādīt, uz kāda pamata un kā rēķinā iekļautie maksājumi ir aprēķināti. Līdzīga atziņa pie salīdzināmiem apstākļiem ir pausta arī judikatūrā, ka tiesa nevar piedzīt parādu, nepieprasot uz konkrēto kopīpašnieku attiecināmu parāda aprēķinu un pierādījumus, kas apstiprina pārvaldnieka izdevumus, vai nepārbaudot, kādi apsaimniekošanas maksā iekļautie izdevumi un kādā apmērā pārvaldniekam ir bijuši (sk. *Senāta 2019. gada 13. jūnija spriedumu lietā Nr. SKC-22/2019*).

[13] Tiesā faktiski celta prasība ar tās papildinājumiem par pārvaldīšanas un komunālo maksājumu parāda piedziņu par laika periodu no 2018. gada 1. jūlija līdz 2022. gada 31. augustam. Apstāklis, ka, grozot prasību, prasītāja ir samazinājusi parāda periodu - no 2020. gada 1. janvāra līdz 2021. gada 31. oktobrim, to motivējot ar atbildētāja veikto maksājumu ieskaitīšanu vecāko parādsaistību dzēšanai, taču atbildētājs neatzīst iepriekšējā periodā izrakstītos rēķinus noteiktās pozīcijās, neatbrīvo tiesu no pienākuma vērtēt parāda pamatotību par visu laika periodu. Pirmās instances tiesa neparedzi izpratusi prasības būtību un faktiski atteikusies vērtēt, vai 2018. un 2019. gada izrakstītajos rēķinos ietvertā ūdens patēriņa starpība ir pieprasīta maksāt likumīgi.

[13.1] Prasītāja savu rīcību, ieskaitot saņemtos maksājumus iepriekšējo parādu dzēšanai, ir pamatojusi ar Civillikuma 1844. pantu. Tas noteic, ja kāds vienam kreditoram ir parādā uz vairākiem dažādiem pamatiem, tad vienīgi no parādnieka atkarības, kurā parādā viņš grib ieskaitīt savu maksājumu. Bet, ja viņš to nav noteicis, tad izvēle piekrīt kreditoram, ar nosacījumu rīkoties tā, kā viņš būtu rīkojies, ja pats būtu bijis parādnieks. Tālākais regulējums paredz, ja parādam nav likumā noteikto atšķirības īpašību, maksājums ieskaitāms laika ziņā vecākajā parādā.

Senāts 2025. gada 5. februāra spriedumā lietā Nr. SKC-5/2025 norādījis tālāk minēto. Atbildētājs lietas izskatīšanas gaitā konsekventi uzturējis pozīciju, ka ir pilnīgi norēķinājies ar pārvaldnieci par visiem pārvaldīšanas izdevumiem un saņemtajiem komunālajiem pakalpojumiem. Parāds uzkrājies tādēļ, ka viņš nav maksājis nepamatoti pieprasītus maksājumus par ūdens patēriņa starpību. Atbildētājs maksājumos prasītājai norādījis „apmaksa bez maksas par ūdens patēriņu”. Tiesai nebija pamats secinājumam, ka likuma prasībām atbilst minēto maksājumu novirzīšana parādsaistību dzēšanai. Saskaņā ar Civillikuma 1844. panta regulējumu, kreditora izvēle par to, kura parāda dzēšanai maksājums ieskaitāms, ir noteicoša tad, ja parādnieks šajā ziņā savu gribu vispār nav izteicis. Parādnieka griba tiek izteikta neatkarīgi no tā, vai viņš to darījis, norādot konkrētas apmaksājamā rēķina pozīcijas vai arī konkrētu pozīciju no rēķina izslēdzot.

[13.2] Ievērojot šo judikatūrā sniegto likuma normas interpretāciju, apelācijas instances tiesa uzskata, ka izskatāmajā lietā prasītājai, atsaucoties uz Civillikuma 1844. pantu, nebija tiesības atbildētāja maksājumus ieskaitīt vecāka parāda pilnīgai dzēšanai. Šāds kreditora vienpusējs maksājumu ieskaitījums nedod pamatu uzskatīt parādnieka neatzītās saistības par izpildītām.

Lai arī lietā nav ziņu, ka atbildētājs veicot maksājumu būtu norādījis par kādām parāda pozīcijām viņš maksā, prasītājam bija nepārprotami zināma atbildētāja griba, ka viņš nepiekrīt segt nepamatoti augsto ūdens patēriņa starpību. Tas izriet no lietai pievienotās pirmstiesas pušu e-pasta sarakstes. Būtiski, ka prasītāja šo ieskaitu realizēja pēc prasības celšanas tiesā 2019. gada 3. septembrī, kad prasītāja jau bija informēta, ka atbildētājs prasību neatzīst un iebilst maksāt par ūdens patēriņa starpību par laika periodu, kad viņam nebija uzstādīts ūdens skaitītājs.

Rezumējot minēto, apelācijas instances tiesa izvērtē pēc būtības visus atbildētāja iebildumus, kā arī par parāda rašanos un tiesiskumu par sākotnējā prasībā ietverto laika periodu no 2018. gada 1. jūlija.

[13.3] Vērtējot pieprasītā parāda pamatotību apelācijas instances tiesa turpmāk vadās no prasītājas 2025. gada 13. novembra paskaidrojumiem pievienotā parāda aprēķina (turpmāk - aprēķins), pēc kura prasība apelācijas instances tiesā tika uzturēta spēkā un kuru prasītāja norādīja kā pareizu (e-lietā datne ar nosaukumu "*PĀRSKATS 12.2018-04.2025 (002).edoc*").

Saskaņā ar aktuālo prasības precizējumu un šo prasītājas aprēķinu, prasītāja lūdz piedzīt no atbildētāja pārvaldīšanas izdevumus 2985,11 EUR un komunālo pakalpojumu maksājumus 324,77 EUR (kuros ietilpst maksa par koplietošanas elektrību 82,08 EUR, maksa par atkritumu izvešanu 117,07 EUR, maksa par ūdeni un kanalizāciju 33,13 EUR un maksa par ūdens starpību 33,24 EUR).

[14] Prasītāja nepamatoti pieprasījusi atbildētajam segt izdevumus par patērētā ūdens starpību, kas izveidojusies starp dzīvokļa īpašnieku individuāli uzskaitīto un kopējo mājas patērēto ūdeni par laika periodu no 2018. gada 1. jūlija līdz 2019. gada oktobrim.

[14.1] No prasības pieteikuma un prasītājas sniegtiem skaidrojumiem izriet, ka ūdens starpības aprēķins veikts pamatojoties uz Ministru kabineta 2015. gada 15. septembra noteikumu Nr. 524 "Kārtība, kādā nosaka, aprēķina un uzskaita katra dzīvojamās mājas īpašnieka maksājamo daļu par dzīvojamās mājas uzturēšanai nepieciešamajiem pakalpojumiem" regulējumu (redakcijā, kas bija spēkā no 2015. gada 30. septembra līdz 2021. gada 2. septembrim). Minētie noteikumi paredzēja, ka, ja veidojas starpība starp dzīvojamās mājas ūdens uzskaites mezglā uzstādītā komercuzskaites mēraparāta rādījumu un ūdens patēriņu, kas noteikts, izmantojot dzīvokļos uzstādītos ūdens patēriņa skaitītājus, tiek veikts ūdens patēriņa pārrēķins (9. punkts). Saskaņā ar noteikumu 11.2. apakšpunktu ūdens patēriņa starpības sadales kārtību nepiemēro, bet ūdens patēriņa starpību sadala atbilstoši dzīvokļu skaitam starp dzīvojamās mājas īpašniekiem, kuru dzīvokļos ūdens patēriņa skaitītāji nav uzstādīti.

Lietā nepastāv strīds, ka atbildētajam dzīvoklī ūdens patēriņa skaitītājs līdz 2019. gada 23. augustam nebija uzstādīts un prasītāja 2019. gada rēķinos ir iekļāvusi maksu par ūdens patēriņa starpību. To apliecina prasītājas izrakstītie rēķini un aprēķins.

Tā kā ar Latvijas Republikas Satversmes tiesas 2025. gada 12. jūnija spriedumu Ministru kabineta 2015. gada 15. septembra noteikumu Nr. 524 "Kārtība, kādā nosaka, aprēķina un uzskaita katra dzīvojamās mājas īpašnieka maksājamo daļu par dzīvojamās mājas uzturēšanai nepieciešamajiem pakalpojumiem" 11.2. apakšpunkts (redakcijā, kas bija spēkā no 2015. gada 30. septembra līdz 2021. gada 2. septembrim) atzīts par spēkā neesošu attiecībā uz atbildētāju izskatāmajā civillietā, apelācijas instances tiesa atzīst, ka prasītājas atsaukšanās uz šo normatīvo aktu vairs nav iespējama un šāds prasītājas veiktais ūdens patēriņa starpības pieprasījums nav likumīgs.

[14.2] Prasītāja lietā nav iesniegusi citu aprēķinu par taisnīgu ūdens patēriņa starpības kompensācijas pieprasījumu no atbildētāja, izmantojot citu metodoloģiju vai aprēķināšanas metodi. Apelācijas instances tiesa, ņemot vērā piemērojamā tiesību akta spēkā neesību, izskaidroja prasītājam nepieciešamību iesniegt jaunu aprēķinu par patērētā ūdens maksas noteikšanu, norādot, ka metodoloģiju iespējams iegūt no Senāta judikatūras. Prasītāja šīs tiesības nav izmantojusi, uzturot spēkā aprēķinu, kas balstīts uz atceltu normatīvo aktu.

Tiesai nav pienākums pēc savas iniciatīvas veikt šādu pārrēķinu. Tiesas rīcībā nav arī objektīvu datu, kas šādu pārrēķinu ļautu veikt. Lai arī iesniegtajos 2025. gada 29. septembra prasības precizējumos prasītāja ir pārrēķinājusi ūdens patēriņa starpību par pamatu ņemot pašvaldības noteikto ūdens patēriņa normu un reizīn to ar divi, nav iesniegti pierādījumi uz kāda pamata iegūti šādi dati. Turklāt prasītāja šo aprēķinu atsauca, kas no procesuālā viedokļa ir līdzvērtīgi tā neiesniegšanai. Civilprocesā darbojas dispozitivitātes princips, kas paredz lietas

dalībnieku personīgas iniciatīvas tiesību, kā arī tiesības brīvi izvēlēties procesuālos līdzekļus savu interešu aizstāvībai. Tiesa nevar būt ieinteresēta aizstāvēt kādas konkrētas puses intereses.

[14.3] Ņemot vērā minētos apsvērumus, apelācijas instances tiesa izslēdz no prasītāja parāda aprēķina aprēķināto ūdens patēriņa starpību par laika periodu 2018. -2019. gadam, kuru atbildētājs apstrīd. No aprēķina redzams, ka prasītāja aprēķinājusi sekojošus ūdens starpības maksājumus 2019. gadā: februārī 184,36 EUR, martā 231,83 EUR, aprīlī 112,94 EUR, maijā 71,86 EUR, jūnijā 80,17 EUR, jūlijā 91,90 EUR, augustā 133,49 EUR, septembrī 160,23 EUR, oktobrī 87,42 EUR, kopā 1154,20 EUR. Tādējādi šajā daļā prasītājas prasība atzīstama par nepamatotu un noraidāma.

[14.4] Atbildētājs apelācijas instances tiesā nav apstrīdējis ūdens patēriņa starpības pozīcijas, kas iekļautas 2021. - 2022. gada rēķinos (2021. gada jūlijā 21,91 EUR, 2021. gada decembrī 7,09 EUR, 2022. gada februārī 4,24 EUR). Atbildētāja vispārēja pozīcija, ka aprēķins nav saprotams, nav uzskatāma par iebildumu pēc būtības, jo iebildumiem jābūt konkrētiem. Pirmās instances tiesā atbildētājs šo parādu atzina. Prasītājas pārstāves skaidrojums par šīm pozīcijām neļauj arī tiesai pirmšķietami konstatēt netaisnīgu ūdens patēriņa starpības sadalījumu. Tādēļ apelācijas instances tiesa šo aprēķina pozīciju nepārskata.

[15] Apelācijas instances tiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa ir pamatoti atzinusi, ka pielīgtie pārvaldīšanas izdevumi aprēķināmi no atbildētāja dzīvokļa kopējās kadastra sistēmā un zemesgrāmatā reģistrētās dzīvojamās platības 275 m² un pievienojas pirmās instances tiesas motivācijai šajā daļā un to neatkārto (šī sprieduma 3.2 sadaļa).

Apelatora iebildumi par nepareizu dzīvokļa īpašuma platības noteikšanu nav pamatoti. Atbildētājs nepiekrīt, ka dzīvokļa platībā tiek iekļauta terase, bez kuras īpašuma platība būtu 201 m². No atbildētāja iesniegtās dzīvokļa telpu grupas kadastrālās uzmērīšanas lietas datiem redzam, ka telpu kopējā platība ir 275 m², dzīvokļa ārtelpu platība 74 m².

Normatīvie akti regulē daudzdzīvokļu mājas pārvaldīšanas izdevumu aprēķināšanas kārtību tikai gadījumā, ja dzīvokļu īpašnieki nav vienojušies par kārtību, kādā pārvaldnieks aprēķina maksu par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu (likuma "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 50. panta ceturtā daļa un 2017. gada 11. jūlija Ministru kabineta noteikumi Nr. 408 "Dzīvojamās mājas pārvaldīšanas un apsaimniekošanas maksas aprēķināšanas noteikumi").

Izskatāmajā lietā dzīvokļu īpašnieki 2018. gada 28. jūnija pārvaldīšanas un apsaimniekošanas līgumā ar prasītāju 4.1. punktā ir pielīguši, ka pārvaldnieks ir tiesīgs iekasēt no īpašniekiem pārvaldīšanas maksu 0,345 EUR par kvadrātmetru. Līgums nesatur atrunu, ka aprēķinam būtu jāizmanto dzīvokļa lietderīgā vai dzīvojamā platība, nevis kopējā platība. Apelācijas instances tiesa bez tiesiska pamata, neiesaistot jautājuma izlemšanā dzīvokļu īpašnieku kopību, nevar iztulkot līgumu savādāk. Saprotams, ka visi dzīvokļu īpašnieki kopš 2018. gada jūlija maksā prasītājai šādi aprēķinātu pārvaldīšanas maksu. Ja dzīvokļu īpašnieku kopība būtu vēlējusies noteikt citu pārvaldīšanas izdevumu aprēķināšanas kārtību, tad tai būtu jāpieņem attiecīgs lēmums un jāvienojas ar pārvaldnieku par citām līgumiskām attiecībām.

Atbildētājam ir saistošs dzīvokļu īpašnieku kopības lēmums. Saskaņā ar Dzīvokļa īpašuma likuma 16. panta otrās daļas 9. punktu vienīgi dzīvokļu īpašnieku kopība ir tiesīga pieņemt lēmumu par dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumu noteikšanas un maksāšanas kārtību. Ja atbildētājs vēlas, lai pārvaldīšanas maksa tiek noteikta neņemot vērā neapdzīvojamo platību (lodžijas, terases), viņam ir tiesības iniciēt šādu jautājumu apspriešanai dzīvokļu īpašnieku kopībai.

[16] Līdzīgi kā pirmās instances tiesa, arī apelācijas instances tiesa atzīst, ka nav pamatoti atbildētāja iebildumi par rēķinos un aprēķinā iekļauto maksājumu par lietūs notekūdeņiem, nav pamata piedzenamā parāda summu uz šo maksājumu rēķina samazināt.

[16.1] Prasītāja ir argumentējusi, ka šis maksājums aprēķināts saskaņā ar Ministru kabineta 2015. gada 15. septembra noteikumu Nr. 524 "Kārtība, kādā nosaka, aprēķina un uzskaita katra dzīvojamās mājas īpašnieka maksājamo daļu par dzīvojamās mājas uzturēšanai nepieciešamajiem pakalpojumiem" 15. punktu, kas paredz, ka

maksājamo daļu par lietus ūdens kanalizāciju var noteikt divos veidos: atbilstoši dzīvokļu skaitam vai atbilstoši dzīvojamās mājas īpašniekam piederošās domājamās daļas apmēram. Saprotams, ka prasītāja to rēķinājusi atbilstoši pirmajam veidam.

Tātad normatīvais akts paredz, ka pārvaldnieks var izlemt kā sadalīt starp dzīvokļu īpašniekiem šī pakalpojuma izdevumus. Nav ziņas, ka dzīvokļu īpašnieku kopība būtu izlēmusi atšķirīgi. Apelācijas sūdzībā nav motivēts, kādēļ būtu jāizvēlas cita aprēķina metode un kā atbildētāja intereses šobrīd ir aizskartas. Atbildētājam pieder platības ziņā salīdzinoši liels dzīvokļa īpašums, kas ļauj apšaubīt, ka otra aprēķina metode būtu viņam labvēlīgāka.

[16.2] Atbildētājs apelācijas sūdzībā norāda, ka prasītāja nav iesniegusi pierādījumus, ka minētā summa tikusi aprēķināta atbilstoši /Nosaukums C/ saņemtajam rēķinam par lietus notekūdeņu novadīšanu. Lai arī šādi pierādījumi lietā nav iesniegti, apelācijas instances tiesa uzskata, ka konkrētajos apstākļos šis iebildums ir formāls un nevar kalpot par pamatu, lai šo rēķina pozīciju apšaubītu.

Pirmkārt, atbildētājs pirmās instances tiesā tikai tiesas procesā sāka celt iebildumus par šo maksājumu. Rakstveida paskaidrojumos atbildētājs to nav apstrīdējis. Ja atbildētājam patiešām pastāvēja šaubas par /Nosaukums C/ pakalpojuma izmaksām visai daudzdzīvokļu mājai, viņam bija tiesības lūgt tiesu pieprasīt attiecīgus pierādījumus, kas nav darīts.

Otrkārt, no aprēķina redzams, ka laika periodā no 2019. gada līdz 2022. gadam atbildētāja ikmēneša maksājums par lietus notekūdeņiem ir svārstījies no 2,11 EUR līdz 2,35 EUR. No dzīvē gūtiem novērojumiem tiesa nevar konstatēt, ka šīs summas būtu nesamērīgi lielas, un tas neliecina, ka prasītāja nepamatoti paaugstina atbildētājam piemērotos maksājumus. Prasītāja šobrīd prasības precizējumā ir iekļāvusi šī pakalpojuma maksājuma parādu 56,36 EUR. No aprēķina izriet, ka parāds nav veidojies par visu periodu no 2018. gada 1. jūlija, atbildētājs iepriekš šo rēķina pozīciju ir apmaksājis un nav cēlis par to iebildumus.

Apelācijas instances tiesa akcentē, ka iebildumiem par rēķinu jābūt saprātīgiem un pamatotiem loģikas apsvērumiem, tādēļ šajā maksājumu pozīcijas daļā ir iespējams atkāpties no šī sprieduma 12. sadaļā norādītā pierādīšanas pienākuma principa.

[17] Prasītāja parāda aprēķinā ir iekļāvusi pozīciju “vecais parāds”, par 2018. gada decembri tas norādīts 662,26 EUR, par 2019. gada janvāri - 299,04 EUR. Šajos divos mēnešos citās maksājumu pozīcijās aprēķinā ir norādīta “0”. No šī aprēķina tiesa nevar iegūt ticamas ziņas par to, kādi tekošie ikmēneša maksājumi ir iekļauti atbildētāja rēķinos. Tādēļ tiesa analizē sākotnējam prasības pieteikumam pievienotos rēķinus. Pirmajā rēķinā par 2018. gada jūliju prasītāja iekļāvusi parādu uz 2018. gada 1. jūliju 776,13 EUR. Secīgi 2018. gada decembra rēķinā kopējais parāds par iepriekšējo periodu norādīts 963,16 EUR, kas sakrīt ar aprēķinā ailē “saldo uz 1. datumu” 2019. gada janvāra parāda summu. No minētā apelācijas instances tiesa secina, ka prasītāja šobrīd lūdz piedzīt no atbildētāja parādu, kura aprēķinā ir iekļautas neizpildītas saistības par periodu līdz 2018. gada 1. jūlijam 776,13 EUR.

[17.1] Tā kā atbildētājs prasību neatzīst un tā pārstāve tiesas procesā norādīja, ka neatzīst arī “vecu parādu”, tiesa prasījumu par 776,13 EUR piedziņu noraida un par šādu summu samazina piedzenamo parāda apmēru. Tiesa to pamato ar tālāk minētiem apsvērumiem.

Prasītāja ir cēlusi tiesā prasību par parāda piedziņu, kas radies no 2018. gada 1. jūlija. Prasība nav pamatota ar faktiskiem apstākļiem par iepriekšējo parādu. Prasītāja nav iesniegusi pierādījumus par šāda parāda izcelšanos un tā aprēķinu, nav iesniegti ikmēneša rēķini vai citi rakstveida pierādījumi. Prasītāja kļūva par mājas pārvaldnieku 2018. gada jūnija beigās, tādēļ saprotams, ja šāds parāds ir bijis, tas pastāvējis pret iepriekšējo pārvaldnieku. Nav ziņu, ka dzīvokļu īpašnieku kopība ir pilnvarojusi prasītāju piedzīt parādsaistības pret iepriekšējo pārvaldnieku.

[17.2] Noraidot prasību šajā daļā, dzīvokļu īpašnieku kopībai, ja tai ir radušies zaudējumi saistībā ar atbildētāja saistību nepildīšanu pirms 2018. gada 1. jūlija, saglabājas tiesības vērsties par šo parādu tiesā.

[18] Apelācijas instances tiesa nesaskata pamatu apšaubīt citas aprēķinā iekļautās maksājumu pozīcijas un pārējā daļā parādsaistības atzīt par nepamatotām. Lai arī apelatora pozīcija ir neatzīt parāda aprēķinu, to apšaubot

pilnībā un norādot, ka parāda izcelšanās nav saprotama, par citām rēķinu pozīcijām vai maksājuma apmēru konkrētus iebildumu atbildētājs nav izteicis. Tiesa nevar uzlikt pienākumu prasītājam pierādīt aprēķina pareizību, ja parādnieks neizvirza saprotamus un atspēkošanai pakļautus iebildumus.

Taisnīguma principam neatbilstu, ja tiesa atbrīvotu atbildētāju no neizpildītām saistībām balstoties tikai uz deklaratīviem iebildumiem, ka viņam parāda izcelšanās nav saprotama.

[19] Dzīvokļa īpašuma likuma 13. panta pirmā daļa uzliek dzīvokļa īpašniekam pienākumu segt dzīvokļu īpašnieku kopības noteikto atlīdzību pārvaldniekam par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu, ja tāda paredzēta dzīvojamās mājas pārvaldīšanas līgumā. Savukārt likuma 10. panta pirmās daļas 3. punkts nosaka īpašnieka pienākumu norēķināties par saņemtajiem pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu (piemēram, apkure, aukstais ūdens, kanalizācija, sadzīves atkritumu izvešana).

[19.1] Tā kā atbildētājs šīs saistības nav pildījis un tiesa ir noteikusi parāda apmēru, tiesa prasību attiecīgā apmērā apmierina un parādu piedzen no atbildētāja par labu prasītājam.

Prasītāja uzturēja prasību par pārvaldīšanas maksas 2985,11 EUR un komunālo pakalpojumu maksājumu 324,77 EUR piedziņu, kopā 3309,88 EUR. Tiesa atzina par nepamatotu prasījumu daļā par ūdens patēriņa starpību 1154,20 EUR un saistībām par periodu līdz 2018. gada 1. jūlijam 776,13 EUR. Tātad tiesa samazina piedzenamo parādu par 1930,33 EUR un piedzen no atbildētāja parādu 1379,55 EUR.

[19.2] Apelācijas instances tiesa spriedumā nevar izpildīt Civilprocesa likuma 195. panta otrās daļas prasības, saskaņā ar kurām lietās par naudas summas piedziņu par pārvaldīšanas izdevumiem, par komunālo pakalpojumu maksājumiem vai maksājumiem dzīvokļu īpašnieku kopības uzkrājumu fondā, tiesai sprieduma rezolutīvajā daļā papildus ir atsevišķi jānorāda šos prasījumus un piedzenamo summu atsevišķi par katru prasījumu.

Noraidītais prasījums par ūdens patēriņa starpību 1154,20 EUR ir attiecināms uz komunāliem maksājumiem. Prasītāja lūdza piedzīt komunālo maksājumu parādu 324,77 EUR, kas jau ir mazāk kā noraidītais prasījums. Noraidītam prasījumam 776,13 EUR tiesa vispār nevar identificēt prasījuma pozīcijas. Ņemot vērā šos apstākļus un tā kā prasītāja ir veikusi prettiesisku maksājumu ieskaitu vecāko parādu segšanai, tiesa spriedumā norāda, ka piedzen no pārvaldīšanas izdevumiem un komunālo pakalpojumu maksājumiem izrietošu parādu. Prasītājai tālāk ir pienākums veikt pārrēķinu, lai izprastu, kuru prasījumu segšanai piedzītie naudas līdzekļi tiek novirzīti.

[20] Pirmās instances tiesa prasības daļā par pārvaldīšanas izdevumu un daļēji par komunālo maksājumu piedziņu ir pareizi izvērtējusi lietas apstākļus un atbilstoši tiesību normām izlēmusi prasību. Daļā par ūdens patēriņa starpības aprēķinu pirmās instances tiesa nepamatoti nav vērtējusi šo strīdu pēc būtības un atteikusies vērtēt tā ieturēšanas tiesiskumu par periodu, kas bija norādīts sākotnējā prasībā. Vienlaicīgi konstatējams, ka pirmās instances tiesas procesa laikā vēl bija spēkā normatīvais regulējums, uz kuru prasītāja atsaucās. Pirmās instances tiesa nav pievērsusi uzmanību, ka prasījuma aprēķinā iekļauts parāds, kas izcēlies pirms prasības pieteikumā norādītā perioda un par tā izcelšanos lietā nav iesniegti pierādījumi.

[21] Apelācijas instances tiesa izlemj jautājumu par tiesāšanās izdevumu piedziņu. Saistībā ar atšķirīgu gala nolēmumu pirmās instances tiesas spriedums daļā par tiesas izdevumu piedziņu nestājas likumīgā spēkā.

[21.1] Civilprocesa likuma 41. panta pirmā daļa noteic, ka puses, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Ja prasība apmierināta daļēji, šajā pantā norādītās summas piespriež prasītājam proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram.

Apelācijas instances tiesa apmierina prasītājas prasību 30,77 % apmērā no sākotnēji celtās prasības (prasība celta par 4483,87 EUR piedziņu, apelācijas instances tiesa piedzen 1379,55 EUR). Ceļot tiesā prasību, prasītāja samaksājusi valsts nodevu kopā 411,83 EUR. Tādējādi tiesa piedzen no atbildētāja par labu prasītājam valsts nodevu 126,72 EUR (30,77 % no 411,83 EUR).

Savukārt, ievērojot Civilprocesa likuma 41. panta tiesas izdevumu sadales principu, no prasītājas par labu atbildētājam piedzenami tiesas izdevumi 214,06 EUR, jo atbildētājs par apelācijas sūdzību samaksājis valsts

nodevu 367,04 EUR un apelācijas instances tiesā izskatītā prasība ir noraidīta 58,32% apmērā.

[21.2] Saistībā ar tiesvedību pirmās instances tiesā un apelācijas instances tiesā lietā valstij ir radušies ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 12,63 EUR.

No Civilprocesa likuma 41. panta pirmās daļas un 42. panta pirmās un otrās daļas regulējuma izriet, ka prasības daļējas apmierināšanas gadījumā arī šie izdevumi pusēm būtu jāatlīdzina proporcionāli apmierinātai un noraidītai prasības daļai.

Ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu sadali tiesa nosaka ņemot vērā apelācijas instances tiesā apmierinātās un noraidītās prasības proporcijas daļu. Tādējādi prasītājam būtu jāatlīdzina valstij ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 7,37 EUR (58,32% no 12,63 EUR). Tā kā iesniedzot prasību prasītāja ir jau samaksājusi 3,30 EUR, tiesa piedzen nenomaksāto daļu 4,07 EUR. Savukārt no atbildētāja valsts labā piedzenama atlikusī daļa 5,26 EUR.

[22] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 195. panta pirmo daļu pusēm atzīstamas tiesības saņemt likumiskos 6 procentus gadā no piedzītās summas par laiku no sprieduma labprātīgas izpildes termiņa beigām līdz sprieduma izpildei.

[23] Sprieduma labprātīgai izpildei nosakāms termiņš 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas (Civilprocesa likuma 204.¹ pants).

Rezolutīvā daļa

Vadoties no Civilprocesa likuma 190., 193., 195, 432. panta, Vidzemes apgabaltiesa

nosprieda

daļēji apmierināt /Nosaukums B/ prasību.

Piedzīt no /Persona A/, personas kods /Personas kods/, /Nosaukums B/, reģistrācijas Nr./Numurs A/, bankas konts Nr. /Konta numurs/, labā parādu 1379,55 EUR, kas izriet no pārvaldīšanas izdevumu un komunālo pakalpojumu maksājumu parāda par laika periodu no 2018. gada 1. jūlija līdz 2022. gada 31. augustam, un tiesas izdevumus 126,72 EUR, kopā 1506,27 EUR (viens tūkstoties pieci simti seš*ieuro* un 27 centi).

Atzīt /Nosaukums B/ tiesības saņemt no /Persona A/ par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) likumiskos procentus 6 % gadā no piedzītās summas.

/Nosaukums B/ prasību daļā par ūdens patēriņa starpības maksājumu 1154,20 EUR un saistībām par periodu līdz 2018. gada 1. jūlijam 776,13 EUR piedziņu noraidīt.

Piedzīt no /Nosaukums B/, reģistrācijas Nr./Numurs A/, /Persona A/, personas kods /Personas kods/, bankas konts Nr. /Konta numurs/, labā tiesas izdevumus 214,06 EUR (divi simti četrpadsmit*ieuro* un 6 centi).

Atzīt /Persona A/ tiesības saņemt no /Nosaukums B/ par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) likumiskos procentus 6 % gadā no piedzītās summas.

Piedzīt no /Nosaukums B/, reģistrācijas Nr./Numurs A/, par labu valstij ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 4,07 EUR (četri*ieuro* un 7 centi).

Piedzīt no /Persona A/, personas kods /Personas kods/, par labu valstij ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 5,26 EUR (pieci*ieuro* un 26 centi).

Ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu samaksa valsts labā veicama, kā saņēmēju norādot Tiesu administrāciju, reģistrācijas Nr. 90001672316, konta Nr. LV51TREL2190458019000, saņēmēja banka: Valsts kase.

Noteikt termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienas no sprieduma likumīgā spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Senāta Civillietu departamentā 30 dienu laikā no sprieduma pasludināšanas dienas, kasācijas sūdzību iesniedzot Vidzemes apgabaltiesā.

Spriedums pieejams tiešsaistes sistēmā 2026. gada 8. janvārī, kas uzskatāma par sprieduma pasludināšanas dienu.

Tiesnesis J. Grīnbergs

Tiesnese S. Bernharde

Tiesnesis L. Šņepsts